

Резюме

Бакаянова Н. М. Принципы адвокатуры.

В статье исследуются принципы адвокатуры в Украине. Законодательство Украины дифференцирует принципы организации адвокатуры, принципы адвокатской деятельности, принципы адвокатского самоуправления, принципы адвокатской этики. Автор анализирует научные взгляды на принципы адвокатуры. По результатам исследования автор дает определение понятию принципов адвокатуры, указывает на их характерные черты, осуществляет их классификацию.

Ключевые слова: адвокатура, адвокатская деятельность, адвокат, принципы адвокатуры, адвокатология.

Summary

Bakayanova N. The principles of the Bar.

The article investigates the principles of the Bar in Ukraine. The legislation of Ukraine separates the principles of organization of the Bar, the principles of the advocate's activity, the principles of the attorney's self-government, the principles of legal ethics. The author analyzes the scientific views on the principles of the Bar. By results of research the author defines the concept and characteristic features of the principles of the Bar, offers their classification.

Key words: Bar, advocate's activity, attorney, principles of the Bar, advocatology.

УДК 343.13

Р. М. БІЛОКОНЬ

Руслан Михайлович Білокін, кандидат юридичних наук, здобувач Національної академії внутрішніх справ

**ПІДСТАВИ ТА УМОВИ ЗАСТОСУВАННЯ ВИДАЛЕННЯ
З ЗАЛИ СУДОВОГО ЗАСІДАННЯ ЯК ЗАХОДУ
КРИМІНАЛЬНОЇ ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ**

Для забезпечення ефективності діяльності суду всі особи, присутні в залі судового засідання, зобов'язані дотримуватися порядку та беззаперечно підкорятися відповідним розпорядженням головуючого. У разі невиконання цього обов'язку учасники судового провадження підлягають відповідальності. У Постанові Пленуму Верховного Суду України «Про незалежність судової влади» звертається увага на те, що суди повинні належним чином реагувати на порушення учасниками процесу та іншими присутніми в залі судового засідання особами встановленого законом і судом порядку розгляду справ та за наявності підстав вирішувати питання про притягнення винних у вчиненні таких порушень до відповідальності¹. Серед заходів відповідальності, які застосовуються до порушників порядку судового засідання, особливе місце посідає видалення цих осіб із зали суду.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить про те, що проблема забезпечення порядку під час судового засідання не досліджена належним чином у теорії кримінального процесу. Окремі аспекти цього питання аналізували Г. Н. Ветрова, А. В. Мурзановська, В. М. Трофименко. Але слід зауважити, що видалення особи з зали суду за порушення порядку під час засідання має міжгалузевий характер, тому варто звернути увагу на праці М. Й. Штефана, О. В. Кузьменко, В. А. Кузьменка, В. О. Кучера, які досліджували проблему видалення порушників порядку з зали судового засідання в інших галузях права.

Метою статті є аналіз кримінального процесуального законодавства, яке регламентує підстави та умови застосування видалення як заходу кримінальної процесуальної відповідальності, виявлення проблем правозастосування цих положень та розроблення пропозицій щодо їх вдосконалення.

Виклад основного матеріалу. Заходи, які застосовуються до порушників порядку судового засідання, визначені в ст. 330 Кримінального процесуального кодексу (далі – КПК) України. Аналіз положень цієї норми свідчить, що в разі порушення порядку в судовому засіданні та невиконання розпоряджень головуючого вперше – всі учасники судового розгляду попереджаються про застосування заходів відповідальності. У разі ж повторного порушення порядку в залі судового засідання – до його учасників можуть застосовуватися такі заходи відповідальності: щодо обвинуваченого – видалення з зали судового засідання; щодо прокурора та захисника – притягнення до відповідальності, встановленої законом; щодо інших осіб, присутніх у судовому засіданні, – видалення із зали судового засідання та притягнення до відповідальності, встановленої законом, зокрема – ст. 185-3 Кодексу України про адміністративні правопорушення «Прояв неповаги до суду».

Варто зауважити, що видалення з зали судового засідання, визначене в ст. 330 КПК України, слід відрізняти від видалення, яке регламентується статтями 346, 328, 495, 27 КПК України. У цих нормах також визначається порядок видалення певних осіб з зали суду, але не як захід кримінальної процесуальної відповідальності, а як захід, що здійснюється для забезпечення процедури проведення судового засідання відпо-

відно до правил, визначених у КПК України. Зокрема, таке видалення застосовується щодо неповнолітнього обвинуваченого на час дослідження обставин, що можуть негативно вплинути на нього (ст. 495 КПК України), під час реалізації положення про заборону свідку бути присутнім у залі судового засідання до його допиту в суді (ст. 346 КПК України) чи у разі прийняття судом рішення про здійснення кримінального провадження в закритому судовому засіданні (ст. 27 КПК України).

Отже, видалення з зали судового засідання, визначене в ст. 330 КПК України, – це захід кримінальної процесуальної відповідальності немайнового характеру, який застосовується до учасників судового провадження та інших осіб, присутніх у судовому засіданні, які допустили повторне порушення порядку судового засідання чи невиконання розпоряджень головуючого, спрямований на припинення здійснення права на участь у цьому судовому засіданні.

Дослідження проблеми видалення з зали судового засідання потребує визначення фактичних підстав його застосування. Так, правила поведінки осіб, присутніх у судовому засіданні, в визначенні в ст. 329 КПК України, де зазначено, що особи, присутні в залі судового засідання, при вході до нього суду та при виході суду повинні встати. Сторони кримінального провадження допитують свідків та заявляють клопотання, подають заперечення стоячи і лише після надання їм слова головуючим у судовому засіданні. Свідки, експерти, спеціалісти дають показання, стоячи на місці, призначеному для свідків. Особи, присутні в залі, заслуховують вирок суду стоячи. Сторони та учасники кримінального провадження звертаються до суду «Ваша честь» або «Шановний суд». Матеріали, речі і документи передаються головуючому в судовому засіданні через судового розпорядника².

При цьому ч. 2 ст. 329 КПК України визначає, що сторони та учасники кримінального провадження, а також інші особи, присутні в залі судового засідання, зобов'язані додержуватися порядку в судовому засіданні і беззаперечно підкорятися відповідним розпорядженням головуючого в судовому засіданні. А ч. 2 ст. 321 КПК України уповноважує головуючого вживати необхідних заходів для забезпечення в судовому засіданні належного порядку.

Таким чином, у разі порушення порядку в судовому засіданні, невиконання вимог чи розпоряджень головуючого закон дозволяє застосувати заходи відповідальності, визначені в ст. 330 КПК України. Утім закон не конкретизує, за які саме порушення порядку судового засідання слід застосовувати заходи відповідальності. А вчені звертають увагу на великий спектр дій і вчинків як учасників процесу, так і присутніх, які заважають судді вести процес, та відмічають, що такими діями може бути некоректна поведінка присутніх у залі, образливі висловлювання щодо суду, непокора суду, зневажливе ставлення до зауважень суду, хамство, вигукі³.

А тому, досліджуючи це питання в різних галузях права, вчені стверджують, що «в кожному конкретному випадку суд (суддя), користуючись своїм внутрішнім переконанням про громадський порядок, вирішує: чи порушує особа, присутня в залі судового засідання, встановлений порядок»⁴. Втім, ми не повністю погоджуємося з таким твердженням. Адже під час оцінювання діяння суддя має враховувати не лише правила громадського порядку, а і правила поведінки, які встановлені процесуальними законами для осіб, присутніх у судовому засіданні.

Хоча дійсно, в окремих випадках можуть виникнути дискусії щодо того, чи є певна поведінка порушенням порядку судового засідання, чи ні. Адже правила поведінки в судовому засіданні учасників процесу, а також осіб, які не є учасниками процесу, передбачають дотримання на лише писаних, а й неписаних (моральних, звичаєвих) правил поведінки, яких слід дотримуватися в судовому засіданні⁵.

Утім, у більшості випадків порушення порядку в судовому засіданні – це діяння учасників судового провадження та присутніх в залі осіб, які полягають у невиконанні ними обов'язків, закріплених у КПК України, зокрема в ст. 329 КПК України.

Аналіз порушень порядку судового засідання дозволяє виділити певні групи порушень. Одна група – це діяння, які пов'язані з недотриманням правил, визначених в КПК України для осіб, присутніх у залі суду, так і недотримання правил громадського порядку.

Так, недотримання правил, визначених у КПК України для осіб, присутніх у залі суду, полягають у невиконанні таких вимог: встати при вході та при виході суду; давати показання стоячи на місці, призначеному для свідків; звертатися до суду «Ваша честь» або «Шановний суд», заслуховувати вирок суду стоячи тощо. Слід відмітити, що недотримання цих вимог у цілому не перешкоджає розгляду справи в суді, і закон навіть передбачає можливість їх невиконання з дозволу головуючого в судовому засіданні. Утім, самовільне невиконання вказаних в ст. 329 КПК України вимог слід розцінювати як порушення порядку судового засідання.

Окрім цього, О. В. Кузьменко та О. Н. Панченко зазначають, що порушенням порядку під час судового засідання вважається і «перебування у залі суду в нетверезому стані, паління, сварка, бійка та інші хуліганські дії, гучні репліки, жвава жестикуляція присутніх, користування мобільними телефонами, псування майна суду тощо»⁶.

Інша група діянь – це невиконання розпоряджень головуючого в судовому засіданні. Адже окрім того, що особи, які присутні в залі судового засідання, зобов'язані додержуватися вищевказаних правил, вони ще й зобов'язані беззаперечно підкорятися відповідним розпорядженням головуючого в судовому засіданні.

Разом із цим, слід виокремлювати порушення порядку судового засідання, які не перешкоджають розгляду справи в суді, та порушення порядку судового засідання, які перешкоджають здійсненню правосуддя, унеможливаючи реалізацію повноважень суду та прав інших учасників судового провадження. Такі діяння

завдають суттєвої шкоди кримінальним процесуальним правовідносинам і унеможливають прийняття законного та обґрунтованого судового рішення.

Застосування видалення з зали судового засідання потребує однозначного розуміння повторності, яка є обов'язковою умовою реалізації цього заходу кримінальної процесуальної відповідальності.

Так, у частинах 1, 3 ст. 330 КПК України визначено, що видалення із зали судового засідання, як захід кримінальної процесуальної відповідальності застосовується при повторному порушенні порядку судового засідання. Таке положення передбачає, що видалення застосовується при наявності преюдиційних фактів – попереднього вчинення порушення порядку в залі судового засідання та попередження про те, що в разі повторення цих діянь особу буде видалено з зали суду. При цьому «факти порушення встановленого порядку судового засідання, нехтування розпорядженнями головуючого, інші прояви неповаги до суду, а також зміст зауваження чи попередження мають бути відображені в журналі судового засідання»⁷.

Практична реалізація положень ст. 330 КПК України щодо видалення із зали судового засідання потребує відповіді на питання, які є дискусійними як серед науковців, так і в правозастосуванні. Адже спори ведуться щодо таких питань: чи мають видаленню передувати лише аналогічні діяння? Діяння мають повторюватися в одному засіданні, чи протягом усього судового провадження? Чи може бути декілька попереджень перед застосуванням видалення?

Так, В. В. Комаров та О. В. Рожнов стверджують, що «повторність має місце тільки в тому випадку, коли особа, до якої вже застосовувалось попередження за порушення порядку під час судового засідання або невиконання розпоряджень головуючого, вчиняє аналогічне порушення»⁸.

Тобто ці вчені звертають увагу на те, що повторність має місце лише при повторному вчиненні аналогічних порушень порядку в судовому засіданні. Втім вважаємо, що таке твердження є помилковим. А вірною є позиція вчених, які вважають, що повторність порушення порядку судового засідання – це не лише вчинення таких самих дій особою, яка вже була попереджена за такі самі дії, а повторність має місце й тоді, коли вчинено інше порушення порядку, ніж те, за яке було застосовано попередження⁹. Адже, дійсно, у ст. 330 КПК України мова йде про порушення порядку в залі судового засідання та невідкорення розпорядженням головуючого в судовому засіданні в цілому, а не щодо якихось конкретних його проявів. Так, в Ухвалі Бориспільського міськрайонного суду Київської області про видалення обвинуваченого з зали суду зазначено, що під час судового розгляду обвинувачений ОСОБА_1 вів себе неадекватно та агресивно по відношенню до потерпілого та суду, неодноразово допускав брутальні висловлювання на адресу потерпілого, нехтував встановленими в суді правилами щодо дотримання порядку в залі судового засідання, за що неодноразово попереджався Головуючим по справі, про недопустимість такої поведінки. Незважаючи на попередження, ОСОБА_1 своєї поведінки не змінив, за що був попереджений Головуючим про можливе видалення його з зали судового засідання. Після цього ОСОБА_1 знову, проявляючи зневагу до встановлених у суді правил, допустив образливі висловлювання на адресу потерпілого¹⁰.

На нашу думку, спірним є й твердження окремих вчених про те, що повторність має місце тільки в тому випадку, коли особа вчиняє порушення вдруге в межах одного судового засідання¹¹. Вважаємо, що повторність слід розглядати не в межах одного судового засідання, а в межах одного судового провадження певної інстанції. Адже на початку судового розгляду судовий розпорядник роздає особам, які беруть участь у судовому розгляді, пам'ятку про їхні права та обов'язки, передбачені КПК України. Після ознайомлення обвинуваченого та інших осіб, які беруть участь у судовому розгляді, з пам'яткою головуючий з'ясовує, чи зрозумілі їм їх права та обов'язки і в разі необхідності роз'яснює їх (ч. 1 ст. 345 КПК України). Учасники судового розгляду зобов'язані дотримуватися цих обов'язків протягом всього судового розгляду. І тому не має значення, на якому саме етапі судового розгляду особа порушувала порядок судового засідання. До уваги слід брати сам факт порушення порядку судового засідання під час конкретного судового провадження в окремій інстанції.

Таким шляхом йде і практика. Зокрема, під час розгляду кримінального провадження за обвинуваченням ОСОБА_1 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ст. 185 ч. 3 КК України головуючий в судовому засіданні неодноразово попереджав обвинуваченого про можливість його видалення з зали судового засідання, якщо він продовжуватиме порушувати порядок у судовому засіданні, що зафіксовано в журналах судового засідання від 08.04.2015 р. (час: 14:38 год., 14:45 год.), від 05.05.2015 року (час: 13:41 год.), що стало підставою винесення ухвали про видалення обвинуваченого з зали судового засідання 22.06.2015 року¹².

Утім, цей приклад зумовлює запитання про кількість попереджень, які можуть виноситися головуючим до застосування видалення. Адже в наведеному вище витягу з ухвали суду видно, що до застосування видалення обвинувачений попереджався неодноразово про те, що в разі повторення порушень порядку в залі суду, його буде видалено.

Така практика зумовлена тим, що в КПК України не встановлена кількість можливих попереджень, які головуючий може зробити під час судового засідання щодо однієї особи до застосування її видалення. А тому окремі вчені висловлюють думки про те, що «суд може застосовувати декілька заходів у вигляді попередження за порушення порядку в залі судового засідання або невиконання розпоряджень головуючого»¹³.

Вважаємо, що такий підхід є хибним. Адже неодноразове попередження про видалення в разі повторення порушення порядку в залі суду і невиконання цього зумовлює відчуття безкарності в порушників порядку судового засідання та можливість продовження протиправної діяльності.

А тому слід підтримати думку О. В. Кузьменко та О. Н. Панченка, які стверджують, що «попередження як захід процесуального примусу обов'язково фіксується в ухвалі суду, а повторне вчинення зазначених дій

тягне за собою видалення особи із залу, яке також обов'язково фіксується в ухвалі суду. Водночас можливість застосування декількох заходів попередження за порушення порядку в залі судового засідання або невиконання розпоряджень головуєчого має місце, але тільки як профілактичні заходи попереджувального характеру, котрі не є заходами процесуального примусу і застосування яких не фіксується в ухвалі суду»¹⁴.

Слід також відмітити, що події останніх років, які відбуваються в Україні свідчать, що існує проблема не лише повторності порушення порядку судового засідання, а й масовості таких діянь, вчинення їх групою осіб, коли судові засідання використовуються для демонстрації протестів. Проте, ні КПК України, ні правозастосовна практика не виробила дієвих заходів реагування на такі протиправні діяння. Очевидно, що в такому разі має бути прийняте рішення про видалення осіб з зали судового засідання. Але лише кримінальними процесуальними заходами цю проблему вирішити не можливо. Такі діяння мають кваліфікуватися як злочин, визначений ст. 376 КК України «Втручання в діяльність судових органів», де передбачена відповідальність за втручання в будь-якій формі в діяльність судді з метою перешкодити виконанню ним службових обов'язків або добитися винесення неправосудного рішення.

Вищенаведене дозволяє стверджувати, що фактичними підставами для застосування видалення з зали судового засідання є порушення порядку в судовому засіданні та невиконання вимог чи розпоряджень головуєчого. Умовами застосування видалення з зали судового засідання в контексті повторності є такі правила: видаленню має передувати одне попередження, яке зафіксоване в журналі судового засідання про недопустимість вчинення подібних діянь та про можливість застосування видалення в разі їх повторення; діяння щодо порушення порядку судового засідання можуть повторюватися як протягом одного засідання, так і протягом всього судового розгляду в певній інстанції; видаленню має передувати вчинення чи тих самих дій щодо порушення порядку судового засідання, чи й інших порушень, ніж те, за яке було застосовано попередження.

¹ Про незалежність судової влади: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 13 червня 2007 року № 8 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v0008700-07/print1452692500273142>

² Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>

³ Черленяк М. Практичні питання застосування ст. 185-3 КпАП при здійсненні господарського судочинства / М. Черленяк // Слово Національної школи суддів України. – 2013. – № 3. – С. 112–117. – С. 114.

⁴ Кузьменко О. Особливості застосування заходів процесуального примусу в адміністративних судах головуєчим у судовому засіданні / О. Кузьменко, О. Панченко // Право України. – 2008. – № 10. – С. 31–37. – С. 33.

⁵ Кучер В. О. Видалення із залу судового засідання як захід процесуального примусу / В. О. Кучер, Ю. С. Суліковський // Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична. – 2015. – Вип. 2. – С. 88–96. – С. 91–92.

⁶ Кузьменко О. Вказана праця. – С. 33.

⁷ Кримінальний процес: підручник / За ред. В. Я. Тація, Ю. М. Грошевого, О. В. Капліної, О. Г. Шило. – Х.: Право, 2013. – 824 с. – С. 547.

⁸ Курс цивільного процесу: підручник / В. В. Комаров, В. А. Бігун, В. В. Баранкова та ін.; за ред. В. В. Комарова. – Х.: Право, 2011. – 1352 с. – С. 469.

⁹ Кузьменко О. Вказана праця. – С. 34.

¹⁰ Ухвала Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 30 березня 2015 року у справі № 359/11231/14-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/43314040>

¹¹ Курс цивільного процесу: підручник / В. В. Комаров, В. А. Бігун, В. В. Баранкова та ін.; за ред. В. В. Комарова. – Х.: Право, 2011. – 1352 с. – С. 469.

¹² Ухвала Попаснянського районного суду Луганської області від 22 червня 2015 року у справі № 423/2002/13-к [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/45630130>

¹³ Кучер В. О. Вказана праця. – С. 92.

¹⁴ Кузьменко О. Вказана праця. – С. 33.

Резюме

Білокінь Р. М. Підстави та умови застосування видалення з зали судового засідання як заходу кримінальної процесуальної відповідальності.

У статті проаналізовані норми кримінального процесуального законодавства, які регламентують підстави та умови застосування видалення як заходу кримінальної процесуальної відповідальності. Виявлені проблеми правозастосування цих положень та розроблені пропозиції щодо їх вдосконалення. Досліджена повторність, як обов'язкова умова застосування видалення з зали суду порушників порядку судового засідання. Звертається увага на наявність дискусійних питань визначення повторності порушення порядку в залі судового засідання.

Ключові слова: видалення, підстави застосування, недотримання правил поведінки, невиконання розпоряджень головуєчого, повторність.

Резюме

Белоконь Р. М. Основания и условия применения удаления из зала судебного заседания в качестве меры уголовной процессуальной ответственности.

В статье проанализированы нормы уголовного процессуального законодательства, регламентирующие основания и условия применения удаления в качестве меры уголовной процессуальной ответственности. Выявлены проблемы правоприменения этих положений и разработаны предложения по их усовершенствованию. Исследована повторность, как обязательное

условие применения удаления из зала суда нарушителей порядка судебного заседания. Обращается внимание на наличие дискуссионных вопросов определения повторности нарушения порядка в зале судебного заседания.

Ключевые слова: удаление, основания применения, несоблюдение правил поведения, невыполнение распоряжений председательствующего, повторность.

Summary

Bilokin R. Grounds and conditions of removal from the courtroom as a measure of procedural criminal liability.

The article analyzed the criminal procedure law provisions regulating the grounds and conditions of removal application as a measure of procedural criminal liability. The problems of enforcement of these provisions were identified and the proposals for their improvement were developed. Repetition as a prerequisite for removal of the trial troublemakers from the courtroom was investigated. Attention is drawn to the availability of disputed issues of the definition of repeated order violations in the courtroom.

Key words: removal, reasons for application, non-compliance with the rules of conduct, failure to obey the orders of the chief justice, repetition.

УДК 343.1:343.9

О. П. ВАЩУК

Олеся Петрівна Ващук, кандидат юридичних наук, доцент Національного університету «Одеська юридична академія»

НЕГЛАСНІ СЛІДЧІ (РОЗШУКОВІ) ДІЇ: ВЕРИФІКАЦІЯ ДАНИХ

Відповідно до чинного Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України)¹, Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність»² та Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні³ у 2012 р. в Україні утворено новий самостійний процесуальний інститут негласних слідчих (розшукових) дій, який своїм становленням суттєво скоректував регламентацію досудового розслідування, доповнивши його ще одним дієвим засобом отримання доказів в кримінальному провадженні. Однак, з іншого боку, це призвело до необхідності окремого дослідження цього інституту в межах кримінального провадження, що виявило певні недоліки та особливості його сутності при верифікації даних, отриманих під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

Проблематиці негласних слідчих (розшукових) дій присвячені роботи таких дослідників, як Ю. Аленін, Ю. Бражник, М. Погорецький, Л. Удалова, В. Шепітько, М. Шумило та ін. Однак, відкритими залишаються питання щодо організаційно-тактичних можливостей верифікації даних при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій та ефективного використання їх результатів.

Отже, **метою цієї статті** є висвітлення окремих питань верифікації даних при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій та внесення пропозицій щодо їх вирішення із врахуванням обставин злочинної події.

У гл. 21 КПК України регламентовано проведення негласних слідчих (розшукових) дій. У параграфі першому закріплені загальні положення про негласні слідчі (розшукові) дії. Однак, загальні положення (вимоги) до слідчих (розшукових) дій були закріплені в ст. 223 КПК України. Тобто, констатуємо процесуально регламентовану відмінність між слідчими (розшуковими) діями та негласними (слідчими) розшуковими діями. Так, якщо ст. 223 КПК України містить тільки вимоги до проведення слідчих (розшукових) дій, то ст.ст. 246–257 включають регламентацію підстав проведення, розгляд клопотань слідчим суддею, окремо розгляд клопотань про дозвіл на проведення негласної слідчої (розшукової) дії, строки дії ухвали слідчого судді про дозвіл на проведення негласної слідчої (розшукової) дії, виняткові випадки проведення негласної слідчої (розшукової) дії до постановлення ухвали слідчого судді, визначені вимоги до постанови слідчого, прокурора про проведення негласної слідчої (розшукової) дії, фіксація ходу і результатів негласних слідчих (розшукових) дій, порядок повідомлення осіб, щодо яких проводилися негласні слідчі (розшукові) дії, заходи щодо захисту інформації, отриманої в результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій, заходи щодо захисту інформації, яка не використовується у кримінальному провадженні, можливості використання результатів негласної слідчої (розшукової) дії у доказуванні, використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій в інших цілях або передача інформації. Аналізуючи вищевикладене, ми робимо висновок, що законодавець намагався якомога точніше нормативно закріпити умови проведення саме негласних (слідчих) розшукових дій, при цьому підкреслюючи процесуальну складність таких дій та необхідність чіткого дотримання умов їх проведення.

У КПК України ми бачимо поділ негласних слідчих (розшукових) дій на дві великі групи:

– проведення негласних слідчих (розшукових) дій у формі втручання в приватне спілкування (аудіо-, відеоконтроль особи, накладання арешту на кореспонденцію, огляд і виїмка кореспонденції, зняття інформа-